

La sanitat privada: factor de cohesió social

Que la sanitat privada, en posar a disposició del Departament de Salut tots els seus recursos humans i tècnics durant la pandèmia, ha contribuït a la millora de l'eficàcia global del sistema sanitari ha estat àmpliament reconegut.

Però cal identificar que no ha estat aquesta l'única contribució que ha fet. Les entitats asseguradores privades han assumit i segueixen assumint una part gens menyspreable dels costos econòmics d'aquesta situació.

La pandèmia, per les característiques de fenomen excepcional i impredecible, ha posat en tensió extrema el sistema públic, que, malgrat una injecció extraordinària de recursos i un esforç sobre-humà dels professionals, s'ha vist obligat a prioritzar la Covid per damunt d'altres malalties, cosa que ha generat, secundàriament, problemes d'accessibilitat a determinades proves i serveis.

En aquesta tessitura, i ateses les circumstàncies, alguns ciutadans han vist en la contractació de pòlisses o de serveis privats un bon remei per a la seva situació.

I si la sanitat privada ha sabut donar resposta a unes necessitats no cobertes de part dels ciutadans, fora normal que tothom aplaudís aquesta contribució, a més de la ja comentada de carregar una part significativa dels costos de la pandèmia i de coordinar els recursos humans i materials amb els comandaments de l'estructura pública.

Malauradament, sectors i grups d'interès allunyats del coneixement dels ben identificats avantatges de la col·laboració entre el sector públic i el privat han intentat presentar de nou aquest darrer com a causant d'inequitats i de posar en risc la cohesió social.

Tanmateix, en un entorn de llibertats com és Europa, l'existència d'una important xarxa d'empreses privades, finançadores o proveïdores de serveis sanitaris a compte del seu propi risc, en complementarietat amb uns serveis públics de qualitat, és i seguirà sent una garantia de més equitat en l'accés a aquests serveis, una font de creació de llocs de treball i millora de milers de professionals, i un entorn de producció de riquesa, l'element més imprescindible per al manteniment d'una societat més justa i desenvolupada.

Un acreditat informe de la Fundació Grífols elaborat fa uns anys per reconeguts experts en bioètica i economia, sentenciava: «No és moralment raonable considerar que una política que permet que tots estiguin “igualmente pitjor” és millor que una altra que possibilita que tots estiguin millor a canvi d'una desigualtat no substantiva. La igualtat com a símbol pot tenir el seu valor en determinades ocasions, però la millora de la salut encara té més valor, fins i tot simbòlic, per a una política sanitària».

Intentar presentar com a antisocial el fet que alguns ciutadans, amb el seu propi esforç i a costa de renunciar a altres alternatives, hagin pogut prioritzar la contractació d'una pòlissa privada o el pagament directe d'alguns serveis com a sortida a la lògica congestió a què estava sotmès el sector públic, és èticament inconsistent i socialment molt inoportú en els difícils moments que estem vivint.

Aquesta realitat millora la situació de tothom sense perjudicar ningú.

I ara, més que mai, hem de saber sumar i deixar d'estar dividits. ■